

4187.
1773,40.
PROCANCELLARIVS
IOSIAS LVDOVICVS ERNESTVS
P V T T M A N N V S

I. V. D. TIT. DE V. S. ET R. I. ANTECESSOR ORDINAR
NEC NON COLLEG. ICTOR. ASSESSOR

SOLLEMNIA INAVGVRALIA
PRAECLARISSIMI CANDIDATI
CHRISTIANI HENRICI WEINLIGII

D R E S D E N S I S
A. D. XXI. OCTOBRIS MDCCLXXIII
P V B L I C E C E L E B R A N D A
I N D I C I T

I N E S T

*De inopia mariti, interdum iusta separationis coniugum
temporariae causa,*

D I S Q V I S I T I O

Cum, bene monente in *I. N. et G. Lib. VI. c. 1.*
PVEENDORFIO, neque ex aetate sola,
neque ex solo corporis robore, sed simul
ex facultate vxorem prolemque nascituram
alendi, matrimonii contrahendi potestas aestimanda sit, haud profecto male reipublicae consulunt ii, qui non promiscue omnibus vxorem ducendi copiam faciunt. Sic apud Carmanios olim nemini licebat ad vxorem animum adpellere, nisi prius fortitudinis specimen ediderat, hostisque caput amputatum ad regem pertulerat. Apud alios vxorem ducturi domum ante aedificabant, apud Islandos autem summe pauperibus matrimonio legibus interdici relatum legitimus. Vid. PVEENDORFIUS *l. c. c. ADR. TVRNEBVS Aduersar. Lib. XXI. c. 17.* Quod cum apud plerasque gentes aliter se habeat, quot non quotidie virum praecipitant, et antequam pueri esse desinunt, mariti infelicibus auihus fiunt? Neque vero nullas festinationis suae causas habent, atque excusationes adferunt. *Quis enim (verba legis PETR. CVNAEI in Sard. venal.) non meminit, ad hoc sacramentum se adactum esse, sequi naturam? aut quid est omnino vsquam, quod homo masculus libentius videre debeat, quam bellam vxorem? — Totum hoc vniuersum sapiens non ut patriam, seu ut familiam suam intuetur. eam familiam ornare, augere, stabilem firmamque facere, prima eius laus est. Vtinam vero necesse non foret, assiduam humani generis iacturam hac diligentia reparare. Ecce, multa hominum millia puncto temporis cadunt, et ad tam immanem stragem vna modo pestilentia, aut bellica acie opus est. At contra, vix nouem mensibus vnum reddunt puerum duo coniuges. An aliud speramus, quam Scytharum deserta breui per orbem fore, nisi*
A 2 quo-

IV

quotannis humana vis et sollers cura obsistat? Papae! Quasi scilicet gens humana esset interitura, nisi pueri etiam in spem esuritionis vxores ducerent, ciuitatemque mendicabilis implerent. Quanto rectius igitur faciunt, qui, vt eodem loco PVFENDORFIVS ait, matrimonium differunt, quo commodius per coelibatum animum excolant, et ad praestanda egregia societatis humanae ministeria sese praeparent, id quod vxoratis per morem ciuitatis aut genium seminarum non ita liceat. Sed cum paucissimis haec arrideat sapientia, etiam apud nos saepius accidere videmus, vt vxores sese deceptas, fucumque sibi factum esse querantur. Sollemne scilicet procis est, vt Croefos se similent, postea autem facti mariti alere vxores nequeant, sed iis esuritionem, tanquam optimum tuendae valetudinis remedium, suadeant, aut, si hoc credere nolint, etiam imperent, adeo, vt haud raro vxoribus repetenda sit vetus illa querela apud CATVLLVM L. XII. 139.

*At non haec quondam nobis promissa dedisti
Voce, mihi non haec miserae sperare iubebas,
Sed connubia laeta, sed optatos hymaeneos:
Quae cuncta aeri discerpunt irrita venti.
Iam iam nulla viro iuranti femina credat,
Nulla viri speret sermones esse fideles:
Qui, dum aliquid cupiens animus praegestit apisci,
Nil metuunt iurare, nihil promittere parcunt;
Sed simul ac cupidae mentis satiata libido est,
Dicta nihil metuere, nihil peritura curant.*

Idem fere, ni fallor, in animo habuere maiores nostri, cum notissimo veriuerbio dicerent: *Alle Freyer reich, alle Gesan- gene arm*, quod nescio, an recte expositum sit in V. C. 10. FRID. EISENHARTI *Grundsätzen der deutschen Rechte in Sprüchwörtern*, pag. 101. Mihi sane nihil aliud indicare videtur, quam hoc, plerisque procorum diuites videri atque pecu-

V

pecuniosos, eosdem autem, postquam mariti euaserint, mi-
feros esse atque pauperulos. Captum scilicet dixerunt
eum, qui amore captus esset, haud secus ac T E R E N T I V S
Eun. I. 1. 29.

*Quid agas? nisi ut te redimas captum quam queas
Minimo, si nequeas paululo, at quanti queas.*

Quid autem, deceptis sic miseris mulierculis, euenit? Fri-
gent tunc homines, concordia fit discors, tandemque cum
P L A V T O *Menaech. V. 2. 31.* vxor dicit:

*Viuere hic, pater, non possum, neque durare ullo modo.
Proin tu me hinc abducas.*

Vetus luditur fabula, de qua iam H O M E R V S *Il. XIV. 206.*
cecinit,

*Ἦδη γὰρ δὴρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
Ἐυνῆς καὶ Φιλοκτήτος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Iam enim diuturno tempore inter se abstinent
Cubili et amore, quoniam ira eis inuasit animum.*

Atque sic maritum denique deserit, patriosque ad lares mu-
lier paupercula reuertitur. Quid tum? Clamor incipit ma-
riti, indignum querentis facinus, sic solum se relinqui, at-
que deseriri ab vxore, sine qua tamen viuere haud possit.
Quid multitis? Res defertur ad iudicem, penes quem ea de
re statuendi potestas est. Ad iudicem, inquam, postquam
scilicet in nostris saltem terris haud viget ordo ille equitum
Mariae gloriose, (*Cavalieri de Madonna*) qui a vitae,
quam plerumque paulo licentius agunt, genere *fratres gau-*
dentes vulgo vocantur, et in nonnullis Italiae locis, e. g.
Bononiae, Mantuae, Mutini, adhuc florere dicuntur,
quorumque praecipuum officium est, vt litibus coniugum
componendis vacent, atque operam dent. Et est profe-
cto, quod nobis gratulemur, equites illos in Germaniam
haud

VI

haud penetrasse, sed potestatem illorum Italiae finibus contineri. Sunt enim inter illos, si credere fas est ea, quae de iis narrantur, homines admodum periculosi, maximeque timendi a maritis, quibus caput curae est, quosque

— — faciunt aliorum cornua cautos.

Vid. AUCTOR ANONYMVS des kurzen Entwurfs der geistlichen und weltlichen Ritterorden, et LEYSERVS Spec. 316. Coroll. 3. Itur igitur ad iudicem, qui, postquam audiuit discordes coniuges, clamorosos plerumque, ambo

Et cantare pares, et respondere paratos,

adeo saepe incertus est, ut, cui culpam tribuat, plane incertus haereat. Audias iam maritum grauisimas de lingua uxoris, indomito illo, ut ipse s. IACOBUS in *Ep. Cap. 3.* eam describit, membro, querelas proferentem, illique vnice omnem discordiarum originem acceptam ferentem. *En!* cum IACOBO inquit, *quantulus ignis quantam materiam incendit. Et lingua ignis est, scelerum mundus.* Saepius, pergit, ego expertus sum, verissimum esse, quod apud PLAVTVM *Amphit. II. 2. 71.* legimus:

Bacchae bacchanti si velis aduersarier,

Ex insana insaniorem facies, feriet saepius,

itemque apud OVID. *Metam. III. 566.*

Acrior admonitu est: irritaturque retenta,

Et crescit rabies, remoraminaque ipsa nocebant.

Atque ea occasione velim iudicem in animo habere verba LEYSERI *Sp. 316. Med. 3.* *Inhumanum est, et plusquam crudele, hominem, cum leaena et vipera et dracone conclusum, sine auxilio relinqui, et, ut vitam reliquam cum istiusmodi mala bestia exigat, cogi. Aiunt, separationem decernendam non esse, nisi vitae periculum imminet. Largiar hoc. Sed subest utique vitae periculum, ubi homo pius pacisque amans perpetuo iurgio exercetur, et moerore, quem ex pessimis sociae sibi semper*

per adhaerentis moribus contrahet, contabescit. Sed nec vxoribus deerunt, quas contra maritos proferant, criminationes. Illa enim tam procax erit, vt virum accuset, quod non solum ipse suo haud satisfaciatur officio, sed omnibus etiam modis, quo minus hoc suo loco alii faciant, impediat; haec contra sordes inopiamque marito exprobrabit, dicens, sine Baccho et Cerere frigere Venerem, neque se in haec foedera ad eum venisse, vt ex iure hesterno panem atrum voret. Felix tunc iudex ter et amplius, si inter tam discordes coniuges sopita seditione pacem tandem atque concordiam restituat. Adeo plerumque hoc difficile esse, ipsa me docuit experientia, vt, qui tale quid praestiterit,

— *idem iungat vulpes, et mulgeat hircos.*

Narrabo iam speciem, quae mihi ipsi anno huius seculi quinquagesimo quinto offerebatur. Erat coniugum par, cui dudum sollemne fuerat

bella geri — nullos habitura triumphos.

Pace aliquoties frustra tentata, vxori tandem a Consistorio, ad maritum vt redeat, neque porro causam querendi det, praecipitur, cumque moras neceret, Praetorio, vt illam modo praescripto ad iussa facienda adigat, mandatur. Quid ad haec mulier? Inopiam mariti periculumque vitam inedia finiendi praetendens renuit, prouocationeque ad Principem interposita contra vim iudicis sese praemunit. Relatione ad Principem facta prouocatio quidem reiicitur, simul tamen, vt mulier denuo audiatur, et super ea re ICtorum sententia petatur, rescribitur. Quo facto, quid putas, L. B. Ordinem nostrum anno supra iam indicato respondisse? Miraberis forsitan, si dixeris, hoc:

*dass vor allen Dingen Kläger, dass er sein Eheweib zu er-
nehmen im Stande sey, mit Vorbehalt Beklagter Gegenbe-
weifs, auch beyder Theile Eydesdelation, und anderer recht-
lichen*

VIII

lichen Nothdurft, in Sächsischer Frist zu erweisen schuldig, worauf in der Sache ferner ergeheth was Recht ist.

Equidem ipse, vt tum eram imperitus, hanc sententiam, tamquam nouam et inauditam, si quis alius, mirabar, quin apud animum constitueram, eam collectioni, quam eo tempore parabam, rerum male iudicatarum primo loco inferere. Sed quemadmodum saepius fit, vt, quae te scire credas, nescias, et quae tibi putaris prima, in experiundo vt repudies, ita etiam hac in specie, re diligentius considerata, non muto solum sententiam, sed plane etiam illi Ordinis nostri responso, non quia mihi honor contigit, vt nunc eius membrum sim, sed quia ipsa me cogit veritas, plausum do. Causas, si quaeris, has accipe. Equidem scio, multas esse vxores, quae malis suis moribus id efficiunt, vt ipsarum maritis, quod in *l. 5. C. ad L. Iul. Mai.* legimus, mors solatium, vita supplicium videri debeat, adeo, vt teste TVSSANO DE LA RVE *Anoen. Iur. Obs. Cap. III.* (in *Thef. Otton. T. V. p. 1494.*) CHASSANAEVS dixerit, ideo olim in Gallia fas fuisse puellis, ad mortem damnatos in matrimonium petere, quia maximum et diuturnum femina supplicium sit. Scio, multas haud erubescere, de se ipsis palam profiteri:

Κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται

Πεφύκαμεν.

Malorum quidem omnium natae sumus artifices

Callidissimae.

Scio denique, multas esse aut ineptas et fatuas, aut CAIAE illi AFRANIAE, cuius VLPPIANVS in *l. l. §. 5. D. de postul.* meminit, quaeque teste VAL. MAXIMO muliebris calumniae notissimum euasit exemplum, similes. Quod cum dicimus, rogatos tamen vos cupimus, Lectores,

Ne quis vestrum haec ruminetur mulieri,

quia

quia periculum est, ne, si id rescuerint Iunones nostrae, in periculo pallarum cycladumque suarum amittendarum se verifari existimantes, aut in caput nobis inuolent, aut seditionem excitent, moxque omnes et vrbis vias, et fori aditus obsideant. Neque vero ipsae, spero, negabunt, verissimum esse vetus illud poetae effatum:

— *vitiis nemo sine nascitur, optimus ille,*

Qui minimis vrgetur. — —

Ego sane, si vllam perfectam omnisque vitii expertem viderem, hominem esse negans illico exclamarem:

O quam te memorem virgo? namque haud tibi vultus

Mortalis, nec vox hominem sonat, o Dea certe!

Sed vt e diuerticulo in viam iam redeamus, haud quidem negamus, tot infelicium matrimoniorum non minimam partem malis vxorum moribus tribuendam esse. Sed contraria ex parte etiam scimus, multisque exemplis edocti sumus, haud raro a maritis omnem discordiarum, coniugii felicitatem turbantium, originem repetendam esse. Quot enim inter illos non sunt, qui vxores suas non tamquam socias, omnisque fortunae participes, sed tamquam principes seruas intuentur, satisque esse existimant, si illis primum inter ministras locum relinquunt? Apposite PLVTARCHVS in *Præcept. coniugial.* (damus autem, vt chartae parcamus pariter ac temporis, verba tantum latina,) *Qui, inquit, ob imbecillitatem aut mollitiem non possunt insilire in equos, illos condocerunt, vt se submittant, ac ingeniculent. Eodem modo quidam, ducendo nobiles et opulentas vxores, non sese meliores reddunt, sed vxores deprimunt, vt humilibus facilius imperare possint: quum oporteat, ratione habita, vt magnitudinis in equo, ita dignitatis in muliere, freno uti.* Quis autem in muliere, liberaliter praesertim educata, reprehendet, si a proco, diuitem se simulante, montesque aureos promittente decepta, sordium iam

X

inopiaeque maritalis impatiens cum illo habitare recuset, temporaque laetiora apud parentes aut cognatos expectare velit. Audio quidem maritum sic verba facientem: Nonne matrimonium est consortium omnis vitae, i. e. fortunae, *) diuini et humani iuris communicatio? Nonne, cum mihi diceres: *Vbi tu Caius, ego Caia*, utramque fortunam, laetos pariter ac aduersos euentus te mecum partituram esse, promisisti? Meministine verborum, *Genes. III. 16. et 19. pendebis a viro tuo, tibi que ipse imperabit. — cum vultus tui sudore victum tolerabis.* Addet denique, rem pessimi esse exempli, si vxoribus contra maritos, viuere cum illis volentes, hac exceptione, *nisi tamen tu alere vxorem nequeas*, vt permittatur, maritisque adeo probatio, posse se vxoribus alimenta subministrare, iniungatur; ita enim futurum, vt omnes mulieres, virorum suorum pertaesae, hoc obtentu illis se subtrahant, moxque freno remoto licentius agant, atque bacchanalia viuant. His autem, sat scio, continuo regeret vxor: scisne tu, belle orator, maritum ad ferenda omnia matrimonii onera obstrictum esse, et non solum, vt viuat, sed etiam vt bene atque commode viuat vxor, praestare debere? Ero tibi subiecta, quum primum me alere poteris. Legistine verba APOSTOLI *Ephes. V. 29. Nemo unquam corpus suum odit, sed id alit fouetque.* At ego infelix neque plagas pati possum, neque esurire didici. Accepisti me vxorem, quae non seruire, sed, si fides APOSTOLO, (*I. Timoth. 5. 14.*) ipsa debet *οἰοδεσποτεῖν*, profecto autem non hos, quos tu putas,

— — *quaesitum munus in usus.*

Quo autem tibi vxor, quae non nisi muribus aut felibus imperare possit, quotidieque cum inedia atque miseria conflictata necesse habeat? I igitur atque propera, resque tuas tibi habeto,

*) Qua de re videtis, quae nuper scripsimus *Probab. Iur. ciu. Lib. II. cap. 17.*

to, et mihi redde meas, donec eo perueneris, vt si non lautius,
at commode tamen apud te viuere possim, nunc enim tibi

— *neque seruus est, neque arca,
Nec cimex, neque araneus, neque ignis.*

Iam, L. B. audiuistis ambo, neque dubito, quin grauiora vo-
bis vxoris, quam mariti, argumenta videantur. Quod enim
hic ait, probationem saltem ipsi haud iniungendam fuisse, ne-
minem facile morabitur, qui scit, non neganti, cuius partes
hac quidem in specie vxor agit, sed aienti, qui hic maritus est,
probationem incumbere. Quod tamen ea lege dicimus, ne
malitiis mulierum indulgeatur, praecipue autem, vt, an ma-
ritus alimenta praestare possit, re ipsa dubium sit, neque vxor
sciens volensque pauperculo nupserit. Nam si ille manifeste
oneribus matrimonii ferendis idoneus sit, non nisi inuerecun-
de vxor postulabit, vt maritus rem nulli dubio subiectam pro-
bare iubeatur. Quod si autem sciens prudensque mendico se
addixerit, tunc profecto ipsi obstabit, quod IUSTINIANVS
ait in *l. ult. C. in quib. caus. in integr. rest.* melius scilicet esse,
intacta iura seruare, quam post vulneratam causam remedium
quaerere. Scribit vir summe reuerendus, qui sub nomine
CVRTII ANTONII latere voluit, in *Epitom. Iur. Can. p. 164.*
Vna alapam ad separationem sufficit. Quod si verum est, (verum
autem esse, ipse coram Consistorio causas agens saepe exper-
tus sum,) quaero iam ex iis, qui nobis forsitan haud adsti-
pulantur, an vniam paruulam fortasse alapam maius malum,
quam inedia m esuritionemque, ab vxore, sano stomacho in-
structa, quotidie perferendam censeant? Profecto, qui ita
existimant, eorum haud sanus stomachus sit oportet. Sed nec
ii audiendi nobis videntur, qui fortasse dicent, vxores ad
operas artificiales teneri, easque si praestiterint, facile ipsis
fore, victum inuenire, inopiamque mariti aliqua saltem ex par-
te subleuare. Legi quidem apud HERMOGENIANVM in *l. 48.*

XII

*D. de oper. libert. Sicut patronus, ita etiam patroni filius, et nepos, et pronepos, qui libertae nuptiis consensit, operarum exactiorem amittit, nam haec, cuius matrimonio consensit, in officio mariti esse debet. Sed qui inibi vxorum ad operas artificiales obligationem videre potuerit, ille plusquam lynceus sit, necesse est. Ego quidem operas officiales ea in legeprehendo, de artificialibus autem HERMOGENIANVS ne cogitasse quidem mihi videtur. Recte in *Oecon. Iur. p. 87. edit. nouiss.* scribit BERGERVS: *Ea lucra, quae ex operis artificialibus simplicibus fiunt, regulariter marito minus cedunt, quia eiusmodi operae marito non debentur, atque adeo vxor, tamquam persona ingenua, praesumitur magis sibi, quam marito acquirere velle, quo facit l. 16. §. 3. D. de alim. vel cib. leg. l. 51. de don. int. V. et V.* Et quamquam addat, hoc in foro Saxonico fere aliter se habere, ipse tamen postea hanc consuetudinem non vsquequaque certam esse fateatur. Sic vero nec IO. FLOR. RIVINVS in *Progr. WEIDLICHII Diff. de acquaes. vxor. (Lips. 1741.) adiecto*, contrariam sententiam defendens, nos moratur, sed magis placet, quod scribit WILLENBERGIVS in *Select. Iur. Matrimon. p. 420. Ad operas artificiales, quae nullo habito respectu ad personam mariti ab vxore suscipiuntur, e. g. lotricis, netricis, obstetricis officium agere, separatum commercium, chirurgiam exercere, cantando quaestum facere, ne obligetur, facilius concedi potest. Etenim ratio haud permittit, ut vxor, in societatem domesticam assumpta, alia extra eam exerceat, et ex his operis quaestum colligat pro alendo marito, quod contra dignitatem eius esset, qui ipse idoneus esse debet ad acquirenda alimenta, quibus familiam suam sustentet. Et quid, si artificium haud didicit mulier? Apud Romanos certe raro hoc vsu venisse existimo, qui scio, ciues Romanos artibus illiberalibus operam haud dedisse, sed seruis eas ac peregrinis reliquisse *). Et quemadmodum Athenis meretrices potissimum humanioribus disciplinis et mathematicis, ut ad respon-**

*) Conf. HEINECCI Commentar. ad Leg. Iul. et Pap. Popp. pag. 239.

dendum fierent paratiores, operam dedisse, ex Athenaeo docet MERILLIVS *Obsf. L. V. cap. 17.* sic etiam CUPERVS *Obsf. L. I. c. 16.* ostendit, fidicinam esse proprium fuisse meretricum. Mihi quidem optimaе semper vxores visae sunt illae, quae rei domesticae curam gerentes artium studia viris relinquunt, quippe qui saepe intellexi, eas, quae libris magis quam in libros incumbere voluere, pretiosiores *) se facere solere, in earumque numerum referendas esse, quas MOLIERIVS in notissima fabula, *les precieuses ridicules* dicta, lepide traduxit. Taceo, abhorrere ab huius seculi licentia, si mulieres, laboris plerumque impatientes, et ornamentis suis atque crepundiis nimis iam occupatas, operis artificialibus, quas illae sapienter student euitare, addicere velimus. Nae nimis seuerus esset, qui tale quid ab huius aevi mulierculis exigere voluerit. Ius autem, quantum eius fieri potest, moribus attemperandum esse, communis qua Philosophorum qua Ictorum sententia est. Vis exemplum? Dabit PAVLVS in *l. 3. §. 5. D. de suppell. leg. Nec interest, inquiens, cuius materiae sint res, quae sunt in suppellectili; sed craterem argenteum non esse in suppellectili, nec ullum vas argenteum secundum seculi seueritatem, nondum admittentis suppellectilem argenteam. Hodie propter usum imperitorum, si in argento relatum sit candelabrum argenteum, argenti esse videtur, et error ius facit: eleganterque IAC. FACCIOLATVS in Or. qua docuit expedire, omnes gentes Romanis legibus operam dare, suis autem viuere, quae est inter eius *Orat. Lipsf. 1725.* iunctim editas septima: *Id demum insuauis est, quod temporibus conuenit, non secus atque illud salubre dicitur, quod loco et tempore laboranti adhibetur. Vt igitur in arte medica non cuiilibet omnia, nec eadem semper salutaria sunt, ita in regendo**

B 3

et

*) Quo de verbo, in *l. 4. §. 8. D. de re mil. obuio*, conf. *Opusc. de latin. vet. lã. a DVKERO edit. p. 427.*

XIV

et iudicando, nisi iustitiae munia pro rerum ac temporum conditione statuuntur, iusta cum iustis aliquando pugnabunt, legesque illae, per quas ciuitatis morbi curari debent, modo insalubres, modo etiam exitiosae videbuntur.

Sed indicenda nunc sunt sollemnia doctoralia

CANDIDATI DIGNISSIMI
CHRISTIANI HENRICI
WEINLIGII

DRESDENSIS,

idque antequam fiat, quae de vita sua, laudabiliter huc vsque acta, ipse litteris consignauit, cum lectoribus nostris communicanda. Ita igitur de se ipso noster:

Ego, CHRISTIANVS HENRICVS WEINLIG, anno huius seculi XLI. die XXIX. Iunii natus sum. Quod hic primo loco nominandum, est parentum optime meritorum par carissimum, iam pridem fatis maturantibus ad coelites euocatum. Patre scilicet natus sum CHRISTIANO WEINLIG, consulis olim prouincia in Senatu Dresdensi per multos annos functo; Matre MAGDALENA SOPHIA, IOANNIS GEORGII SCHOMBURG, rei nummariae Regis Polon. et Electoris Saxon. nec non Circuli Saxoniae Superioris olim praefecti, filia; quibus parentibus post Deum et vitam et innumera educationis, disciplinae, et melioris, qua nunc gaudeo, conditionis beneficia accepta me ferre ingenue fateor, atque pia grataque mente testor. Prima litterarum rudimenta diuersis praeceptoribus debeo, inter quos studiis inferioris doctrinae coronidem imposuit Dom. M. Gebauer, Scholae, quae Dresdae floret, Corrector, cuius priuata institutione per tres annos usus sum. Altioris doctrinae scientiam ut acciperem, Lipsiam, inelytam hanc artium sedem

dem, adii d. X. Ianuar. LIX. ubi a Viro Magnifico, Joanne Friderico Maio, t. t. Rectore, ciuitate academica donatus, et discipulorum numero adscriptus sum. Iuris Naturae et Logices praecepta mihi tradidit doctissimus Müllerus; Historiam iuris percepi ex institutione D. Sammetii; Ius civile didici praeuentibus Viris doctissimis Zollero, Bauero, et Sammetio; Ius Canonicum me docuit vir celeberrimus D. Thomafius; Iuris Criminalis notitiam hausi ex praeceptis D. Breuningii. Die VII. Aprilis anni LXII. praecia disputatione de iure artificialibus vxoris operis acqvisitorum, sub praesidio celeberrimi Viri D. Baueri defensa, pro praxi adenda a Collegio Iuridico, quod Lipsiae floret, examinatus, et Notarius Publicus Caesareus creatus sum. Supremum, quod Dresdae est, Regimen die XVIII. Maii LXII. Notarii munus mihi confirmavit, et d. XIII. Dec. eiusdem anni praxeos exercendae copiam fecit. Die Walpurg. LXX. Ordini Dresdensi Senatorio adnumeratus sum.

Studiis academicis dudum ad finem perductis nos iam adiiit, vtque summi in iure honores ipsi tribuantur, petiit. Cui desiderio, postquam ad consueta examina admissus expectationi nostrae per omnia satisfecit, cum deesse haud potuerimus, vt de ipsius eruditione atque doctrina publice quoque constet, proximo die Mercurii in auditorio Ictorum hora a meridie II. l. 10. C. de procurator. interpretabitur, postea autem a. d. XXI. huius mensis hora IX. eodem loco Dissertationem, qua disquiritur, *simultaneae inuestiti quatenus viritim, et quatenus secundum stirpes succedant?* praeside Viro Illustri, Excellentissimo, atque Consultissimo, Domino D. HENRICO GOTTFRIDO BAVERO, Supr. Cur. Prou. et Collegii Ictor. Assess. Pandect. Antecess. P. O. nec non Eccles. Cathedral. Numburgens. et Collegiat. Wurtzens. canon. h. t. Praeposito magno, et Collegii Minor. Princip. Colleg. defen-

XVI

fendet, quo facta hora XI. Vir itidem Illustris, Excellentissimus, Consultissimusque, Dominus D. CAROLVS GOTFRIDVS WINCKLERVS, in aula Serenissimi Electoris Saxoniae et Iudicio Prouocat. a consiliis, Colleg. ICtorum in Acad. Lips. Assessor, ciuitatis Lips. Praetor, fautor atque collega longe honoratissimus, cui ex decreto Ordinis promotoris munus delegaui, summos ipsi in iure honores cum omnibus priuilegiis atque iuribus, huic dignitati adhaerentibus, sola excepta ad Ordinem nostrum aspirandi spe, tribuet atque concedet.

Quam sollemnitatem vt RECTOR ACADEMIAE MAGNIFICVS, COMITES ILLUSTRISSIMI, VTRIVSQUE REIPUBLICAE PROCERRS GRAVISSIMI, CIVES DENIQUE GENEROSISSIMI NOBILISSIMIQUE praesentia sua honorifica splendidiorem reddere ne dedignentur, quam qui maxime rogo. Dab. Lips. a. d. XVII. Octobr. MDCCLXXIII.

L I P S I A E

EX OFFICINA LANGENHEMIA

ULB Halle
004 758 501

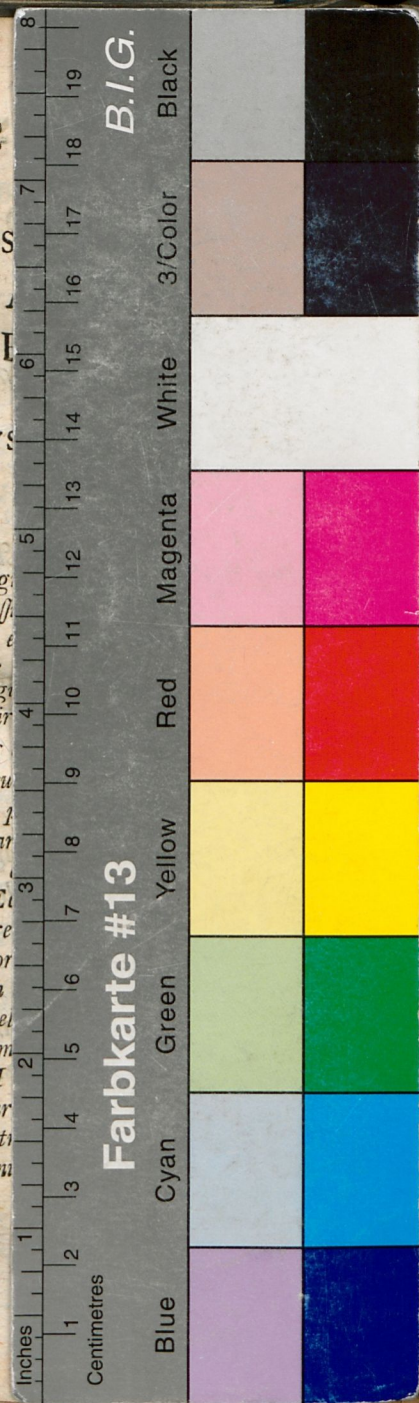
3

56

1773,40.

PROCANCELLARIVS
IOSIAS LVDOVICVS ERNESTVS
PÜTTMANNVS

I. V. D. TIT. DE V. S. ET R. I. ANTECESSOR ORDINAR
NEC NON COLLEG. ICTOR. ASSESSOR

SOLLEMNIA INAVGVRALIA
PRAECLARISSIMI CANDIDATI
CHRISTIANI HENRICI WEINLIGII

D R E S D E N S I S
A. D. XXI. OCTOBRIS MDCCLXXIII
P V B L I C E C E L E B R A N D A
I N D I C I T

I N E S T

*De inopia mariti, interdum iusta separationis coniugum
temporariae causa,*

D I S Q V I S I T I O